میاں فتح محمد مرحوم

میاں فتح محمد کے دور میں شعر و سخن کیلئے فضا ساز گار تھی۔ اس زمانے میں حضرت باباجی صاحب رح نے تصوف کے راز ہائے سربستہ کے اظہار کیلئے صنف شعر کا انتخاب فرمایا تھا۔ محفلوں میں آپ کا کلام پڑھا جاتا تھا سائیں قادر بخش شاعر کی حیثیت سے متعارف ہو چکے تھے۔ عبدل پونچھی، سید برکت شاہ، سید باغ حسین خدا بخش زار، حضرت میاں نظام الدین رح نے بھی اپنے شستہ کلام سے ادبی حلقوں میں مقام پیدا کر لیا تھا۔ چونکہ میاں فتح محمد بھی حضرت باباجی صاحب رح کے ارادتمندوں میں تھا وہ پنجابی اور گوجری میں طبع آزمائی کرنے لگے بہت آسان زبان میں نہایت خوبصورت شعر کہتے تھے ان کا کلام گلوکاروں میں خوب مقبول ہوا۔ لیکن اس دور میں نشر و اشاعت کا سلسلہ بہت محدود تھا اس لئے اکثر شعرا کا کلام ضائع ہو گیا۔

میاں صاحب مرحوم کا کلام بڑی مشکل سے ایک قلمی مسودے کی صورت میں حاصل کیا۔ اور شکر ہے "نسیر سمندر" کا حصہ بن گیا ہے۔ - محمد یونس گوجری میاں فتح محمد کا پوتا

H - 9896886343 محمد یونس

بِسۡمِ اللّٰہِ الرَّحۡمٰنِ الرَّحِیۡمِ

حکایتِ عشق

اول عشق خُدا اول آیا آکے شور محمدیؐ پایا | اللّٰہ نے پھر نور محمدؐ ظاہر کر دکھلایا
اول احد ذات خُدا دی نہ سی حد کنارا | نور محمدؐ خاطر رب نے کیتا ایڈ پسارا
احد تھیں پھر احمد دے وچ آکر نور سمایا | پردہ میم رکھا وچ احد احمد بن کر آیا
نوروں نور ہویا پھر ظاہر سرجیا عالم سارا | نور نبیؐ تھیں پیدا ہویا جتنا کل نظارہ
حضرت عشق ہوراں پھر آکر جگ وچ شور مچایا | حضرت آدمؑ وچ سما کر سجدہ ادب کرایا
اِسے عشق خلیل نبی نوں اُپر چنبہ چڑھایا | اسمعیلؑ نبی دے گل تے اِسے چھرہ رکھایا
یوسفؑ نبی پیغمبر رب دا عشق کھوہ وچ پایا | عشق ہوراں پھر بردہ کر کے یوسف مصر وکلیا
اِسے عشق ذکریاؓ نوں آرے نال چیرایا | مجنوںؔ تائیں عشق ہوراں نے جنگل وچ سکایا
پچھے عشق زلیخا بی بیؓ رو رو حال گنوایا | عشق ہوراں منصور ولی نوں اُپر دار چڑھایا
عشق ہوراں نے سوہنیؔ تائیں ڈوب دتا وچ پانی | سسّیؔ وچ تھلاں دے موئی عشق لگائی کانی
عشق قصائی جس گھر آوے لین آرام نہ دیندا | عاشق کدے آرام نہ پاوے ہر دن رہے جلیندا
باہجھ خُدا تھیں ہر نوں سارے اسدی کار ویکھیا | دل اُسدے وچ ترس نہ آوے نہ کوئی اِرحم رحمی
کی گل دساں عشقے والی لادے زور بہتیرے | جاے نال فراق ہمیشہ جگر کباب بنیرے
ظالم عشق وچھوڑے والا لین آرام نہ دیندا | عشقے دی ایہہ رسم قدیمی تازہ زخم کریندا
خبر نہیں ایہہ کتھے وسدا رہندا اہے کس جائی | چوراں واہنگوں چھپ کر آوے کر دا جان تباہی

پتہ مکان دکھاندا نائیں نام نہ مول بتاوے   دے چمکارہ حسن اپنے دا مار تباہ کر جاوے
لاکھاں گھر اُجاڑے اِسنے کسے آرام نہ پایا   ہُن اس ظالم گھر میرے وِچ آکر ڈیرا لایا
آ او عشقا دردیں بھریا میں پیارا جانی   جے دلبر توں نظری آویں جان کراں قربانی
آ او عشقا دردیں بھریا میلیں یار پیارا   دلبر دے سنگ وصل ہووے تے دور ہووے دکھ سارا
آ او عشقا دردیں بھریا ملن یار پیارا   جس دے عشقوں جان نمانی ہو گئی پارہ پارہ
آ او عشقا دردیں بھریا قدم رنجہ فرماویں   نام اللہ دے مُکھ دکھاویں نہ میںوں ترساویں
آ او عشقا دردیں بھریا میرے گھر پھیرا   فجری ویلے اُٹھ سویرے راہ لکاں نت تیرا
آ او عشقا دردیں بھریا نظر میرے ول پائیں   کھلی اُڈیکاں راہ تکیندی ہر دم شام صباحیں
آ او عشقا دردیں بھریا یاد کراں نت تینوں   توں بھی اکواری سجناں یاد کریندا میںوں
آ او عشقا دردیں بھریا رات اُڈیکاں تینوں   دید تیرے بن راتیں تڑفاں ہنجوں ورسن میںوں
آ او عشقا دردیں بھریا میں تیری سدرائی   کی گستاخی میں تھیں ہوئی دل تھیں تسلی بھلائی
آ او عشقا میں رین گذاری تیریاں وِچ تلاشاں   دیکھے ہُن نابینے ہوئے پییاں پھر نماشاں
آ او عشقا تیرے کارن رکھی آس ہتیری   وِچ اُڈیکاں رات گذاراں جاں دکھاں نت گھیری
آ او عشقا تیرے کارن سک رہی عمراں ساری   وِچ اُڈیکاں رات گذاراں کر کر گریہ زاری
آ او عشقا میں تیرے اگے عجز نیاز کریندی   جاں تک سانس لباں وِچ رہیا میں رہساں ترسیندی
آ او عشقا دردیں بھریا تے کیوں ترساویں میںوں   روندی وِچ فراق تیرے میں ترس نہ آوے تینوں
آ او عشقا دردیں بھریا کیوں میں تھیں چت چایا   کی عناد ہویا دل تیرے یاد نہیں فرمایا
آ او عشقا دردیں بھریا کس جائی توں وسدا   راتیں آویں تے مڑ جاویں حسن دکھا کر نسدا
آ او عشقا دردیں بھریا میں مشتاق نمانی   وِچ تلاش تیری دِی دلبر گذر چلی زندگانی

آ عشقا دردیں بھریا ہیں مشتاق تمہاری ۔۔ تیریاں وِچ تلاشاں دلبر روندیاں عمر گذاری

اے عشقا جے ہس کر مینوں صورت آن وکھاویں ۔۔ نام خدا دے نہ ترساویں سینے آن لگاویں

اے عشقا میں تیرے کارن جھلے دکھ بہتیرے ۔۔ خستہ دل مسافر تائیں کون پچھے بِن تیرے

کن پیغام تیرے نوں سکدے کیونکر ملے آوازا ۔۔ ملے پیارا ملے پیارا رب غریب نوازا

اکھیں راہ تکن نت تیرا کن پیغام سنیدے ۔۔ بھجھ کباب ہویا دِل میرا کدھ ملاں پھر جیندے

کی ہوندا جے جام وصل دا مینوں آن پلاندا ۔۔ دیندا چاہڑھ نشے دی مستی کی تیرا گھٹ جاندا

سِک تیری وِچ عمر گذاری اج تک دید نہ پایا ۔۔ پاسو پاسو جائیں لنگھے دلبر میں گھر قدم نہ پایا

روز قیامت پیش خدا دے کی جواب سناویں ۔۔ کر غریب نوازی دلبر ٹھنڈ میرے دل پاویں

بھلا او عشقا روز قیامت میں پھڑساں لڑ تیرا ۔۔ دنیاں وِچ میں تیرے کارن لایا زور بہتیرا

روز قیامت تیری میری رب عدالت کرسی ۔۔ جس دن عمل ترازو چڑھسن نبیؐ شفاعت کرسی

شعر کرن دے لایق نائیں عاجز حال نماناں ۔۔ وِچ ڈوڈاج سکونت میری تھنہ جس دا تھانہ

وِچ تحصیل راجوری وساں ضلع ریاسی کہندے ۔۔ فتح محمد نام بندے دا ہادی لوک پچھے رہندے

بِسۡمِ اللّٰہِ الرَّحۡمٰنِ الرَّحِیۡمِ

مداح مبارک جناب پیر دستگیر حضرت غوث الاعظمؓ

آ قلمیں مُنہ لا سیاہی سر سجدے وِچ دھر توں ॥ پے سجدے کر حمد رباناں ذکر خدا دا کر توں
آ قلمیں مُنہ لا سیاہی کاغذ چم زباں نوں ॥ سر سجدے وِچ رکھ شتابی کر کھِر حمد دہانوں
کاغذ اُپر چھنڈ سیاہی آتھروندا پانی ॥ بھیج درود محمدؐ اُپر لکھ لکھ وار زبانی
ہوا سوار انگشتاں اُپر مُنہ تھیں کر گفتاراں ॥ پھر درود محمدؐ اُپر جو سیّد ابراراں
آل اتے اصحاباں اُپر بھیج درود مدامی ॥ لکھ لکھ واری رحمت ربدی جو اہل البیت تمامی
اس تھیں بعد ہُن پیر پیراں دی کریئے صفت زبانی ॥ ولیاں دی سرداری جس نوں ہے سید گیلانی
غوث الاعظم پیر پیراں دا سید حضرت میراں ॥ حسن حسینؑ دی جد مبارک واقف علم تعبیراں
اُچا سچا حسبوں نسبوں پیر صغیر کبیراں ॥ عالیشان گھرانہ جسدا ہے سر تاج فقیراں
قرب کمال دِتا رب اُسنوں پیر تمامی پیراں ॥ دھن مائی جس بیٹا جایا وانگوں شہد تے شیراں
شمس شریعت اہل طریقت ہادی سمیعؑ بصیراں ॥ محی الدین ہے لقب جنہاندا لہر دا ہوون تکثیراں
منبع فیض ہری چشمہ غم ونڈن دلگیراں ॥ نام لیا کوئی پاپ نہ رہندا معاف ہوون تقصیراں
پیر پیراں دا عبد القادر ہادی اہل ضمیراں ॥ عبد القادر سخی بہادر پشت پناہ اسیراں
جسد النقش اِکلیا ولیاں کر کر صاف نظیراں ॥ ہر مشکل وِچ پہنچی جلدی ہوون ربدیاں دھیراں
جو کوئی بندہ پھڑیا جاوے وِچ سختی غم گیراں ॥ شیئاً للہ کہے زبانوں جاون ٹٹ زنجیراں

جو کوئی بندہ پھڑیا جاوے قید وچ اسیراں
عرض کرے دربار میراں دے رب ٹالے تقدیراں

ہندو مسلم در اُس دے پر رہندے وانگ حقیراں
کوئی نہ جاوے خالی در تھیں پاون فیض کثیراں

ہر مشکل وچ مدد دیندے اوگنہار ظہیراں
کوئی نہ جاوئے خالی در تھیں پاون فیض کثیراں

جو مقروض ہووے قرضائی تن دوالے لیراں
میراں نظر کرم دی پاون ہووے وانگ امیراں

ہر میدان فتح ہے اُسدی واہ سید نصیراں
جسدے حق کہیا رب سائیں یطاہر کم تطہیراں

اہل بیت دیاں جو صفتاں کہے قران کبیراں
میں کیا صفت سناواں عاصی ناقص عقل صغیراں

صفت کرن دے لایق ناہی عاجز پر تقصیراں
فتح محمد محشر دے وچ میں بھی دامن گیراں

منقبت

سُن فریاد پیراں دیا پیرا پہنچ شتابی کر کے
میں رُڑ داوچ بحر غماں دے لنگھ نہ سکاں تر کے

جھولی اڈ تیرے در بیٹھی نت پکاراں تینوں
تیرے باندے رُڑ دی جاندی باہر لیا کڈ مینوں

رُڑ دے کئیں جہاز تساں نے پھڑ کے بنّے لائے
جو دربار تساڈے آیا سب نے مطلب پائے

میں بھی اوگنہار زکاری کر دی گریہ زاری
عیب ہتیرے تے ہتھ تیرے عاجز اوگنہاری

پہنچ شتاب پیراں دیا پیرا کیوں تدھ لائی دیری
گمھن گھیر اندھیر غماں وچ ڈب گئی کشتی میری

مشرق تھیں لے مغرب توڑی تیرے ہتھ کشادے
بخشے رب نے تیرے تائیں عزت شان زیادے

بجلی دے چمکارے وانگوں پہنچ شتابی مینوں
شیاًللہ کھلی پکاراں عرض کراں نت تینوں

فجری ویلے اُٹھ سویرے در تیرے پر رواں
کر کر عرضاں باندے تیری ہنجوں ہار پرواں

اوگنہار کنگال کمینی در دی سوالی
پاو خیر جناب اپنی تھیں عاجز موڑ نہ خالی

قرب کمال دتا رب تینوں خاص محبوب بنایا
دو جگ اندر عزت تیری عالی تیرا پایا

ایہہ سب طاقت تیرے تائیں رب عطا فرمائی
ولیاں وچوں ہور کسی نوں نہ اتنی وڈیائی

کل ولیاں دے کاہندے اپر تیرا قدم رکھایا
سب ولیاں دا ہادی توہیں راہبر بن کے آیا

یا سرکار تساڈے جیہی ناہی کسے کمالی
ہر دن میں بھی سوراں تینوں روسیاہ منہ کالی

سنیا میں اک بڈھی عاجز سی اولادوں خالی
یاراں دھیاں اُسدی تائیں خاوند کڈھ نکالی

اوہ آئی دربار تساڈے آکر عرض سنائی
یا حضرت میں کڈھی گھر تھیں روتی تے کرلائی

خاوند ہے نت طعنہ دیندا توں کرماں دی ماری
کئیں ورساں میں طعام کھوایا کر کر تیری زاری

نفس تیرے تھیں اک لڑکا بھی ناہی باہر آیا
یاراں دھیاں دا ایہہ اجر رب عطا فرمایا

کرو دعائیں عاجز دے حق تاں میں گھر نوں جاواں
نہیں تاں نال وچھوڑے خاوند میں اتھے مر جاواں

ایہہ گل سن کے حضرت میراں رہے چُپ زبانی
اتنی بات مونہوں فرمائی گھر جا اُٹھ سوانی

کیا ویکھے آ گھر اپنے وچ یاراں ہی پت سیانے
اک دوجے تھیں شکل سوائی دیکھ خدا دے بھانے

اتنی قوت بخشی تینوں اے سید سردارا
میں بھی در پر روز پکاراں پُر تقصیر نکارا

ہور کرامت پیر پیراں دی نظر آسانوں آئی
اوہ بھی تینوں لکھ سناواں سننے والیا بھائی

وچ رسالے حقیقت الحق لکھیا نظری آیا
لکھ سناواں یاراں تائیں میں نہیں دلوں بنایا

وچ بغداد آئی اک عورت اگلے وچ زمانے
غوث الاعظم بیٹھے آہے سرور پیر شہانے

لڑکا سی اک اُس عورت دا ڈب گیا وچ پانی
غرق ہویا دریا دے اندر چھڈ کر دنیا فانی

روندی تے کرلاندی عورت آکر عرض سنائی
ڈب گیا اج لڑکا میرا اے محبوب خدائی

کامل ہے اعتبار تساں پر روز عرض سناوے
لڑکا میرا زندہ ہو کر جے اج باہر آوے

میں چاہندی سرکار میری جے دعا مونہوں ہوں فرمائے
لڑکا میرا زندہ ہو کر گھر میرے وچ آوے

ایہہ گل سن کے پیر پیراں دے عورت نوں فرمایا
گھر اپنے نوں جا شتابی لڑکا گھر سدا آیا

سُن کے عورت نال شتابی گھر اپنے ول آئی ‖ گھر دے اندر لڑکا اپنا ڈھونڈ رہی ہر جائی
اندر باہر سارے دیکھے لڑکا نظر نہ آیا ‖ پھر حضور شریف جا پہنچی رو رو حال گنوایا
آ پہنچی دربار میراں دے سارا حال سُنایا ‖ یا حضرت اوہ لڑکا میرا گھر وچ اجہاں نہ آیا
ایہہ گل سُن کے غوث الاعظم وچ مراقبے جاندے ‖ مدت پچھوں سر مبارک حضرت پھر اُٹھاندے
اُس عورت نوں پھر فرماندے حضرت یحییٰ والی ‖ انشاء اللہ درد تیرے دی رب کریسی کاری
دوڑ شتابی گھر اپنے وچ راہ وچ دیر نہ لائیں ‖ صحیح سلامت لڑکا آیا ہے موجود اُتھائیں
نال شتابی خوشیاں آہیوا کھڑ کلیا ‖ گھر اپنے وچ بیٹھا ہویا لڑکا نظری آیا
القصہ اوہ لڑکا اُسنے سینے نال لگایا ‖ لکھ لکھ شکر خدا دا کر دی تو دھن بار خدایا
باقی حال سنانواں تینوں سُن توں یار پیارے ‖ تھوڑا وقت گنجایش نائیں شاعر عرض گذارے
استھیں اگے پیر پیراں دا ہور اسرار سناواں ‖ ناقص عقل نی صفتاں لائق میں قربانی جاواں
پاس خدا دے غوث الاعظم کر دے عرض زبانی ‖ یا رب توں کیوں نادم کیتا سامنے اس نانی
ہویا پھر خطاب حضوروں ایہہ ندا سُن آئی ‖ تینوں نی شرمندہ کردا اے محبوب الٰہی
پہنچ گئی دُعا تساڈی وچ درگاہ میری ‖ عضا تماہی اکٹھے کر دیاں لائی فرشتیاں دیری
دوسری وچ دُعا تساڈی روح لڑکے وچ پایا ‖ تیسری واری لڑکے تائیں زندہ کر دکھلایا
بھیج دتا پھر گھر اپنے اوہ لڑکا بال ایانا ‖ قدرت نال زباں اپنی دے اکھے رب توانا
ایہہ گل سُن کے غوث الاعظم عرض حضور گذاری ‖ کی حکمت سی دیر کرن وچ اے میرے رب باری
محض لفظ کُن آکھن تھیں سارا ہی عالم پایا ‖ جس عالم دا کبھی اُس ویلے کجھ نشان نہ آیا
وقت قیامت دے دن ہوسن جتنے لوک تمامی ‖ جسدن ہڈی ماس نہ ہوسی کھا گئی خاک مقامی
کل خلقت اک لحظے اندر زندی کیتی جاوے ‖ آپو اپنیاں قبراں وچوں ہر کوئی باہر آوے

اُس دن رتی دیر نہ لگسی وِچ پیدائش ساری | اج کیوں اتنی دیر لگائی اے رب پاک غفاری
آئی پھر ندا حضوروں پاک خُدا فرمایا | وِچ دربار دُعا کرن وِچ ایہہ مطلب سی آیا
سخن تیرا جو میرے تائیں لگدا بہت پیارا | اِسے کارن دیر کرن تھیں اتنا پیا خسارا
بس کر عاصی فتح محمد روک قلم دیاں نوکاں | مت کوئی سخن بے ادبی ہووے مار رُدویں پھر کوکاں

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

منظوم خط

قلمیں مُنہ لا سیاہی کاغذ جُسم زبانوں | بعد ثنا محمدؐ اُپر بھیج درود دہانوں
ہو اسوار انگشتاں اُپر مُنہ تھیں کر گفتاراں | بھیج درود محمدؐ اُپر جو سید ابراراں
چھنڈ سیاہی کاغذ اُپر اتھروان دا پاتی | پیے سجدے کر حمد ربانی صفت ثنا رحمانی
آل اتے اصحاباں اُپر بھیج درود مدامی | غوث الاعظمؓ پیر پیراں نوں جو سید گیلانی
لکھاں پھر السلام علیکم تینوں برخوردارا | حال احوال گھر اپنے دا لکھ سناواں سارا
نورِ چشم راحتِ جان اے فرزند پیارے | رحمت رب دی تیرے اُپر اے دلدار سوہارے
راحتِ جان طولِ عمر سعادت مند پیارے | واضح کر سمجھاواں تینوں اے دلدار ہمارے
خیر خیریت ہے اس طرف چاہواں خیر تمہاری | ادھر اُدھر دوہاں طرفاں فضل کرے رب باری
صورت حال تمامی لکھ کر تینوں آکھ سناواں | جو کجھ حال احوال سارا واضح کر سمجھاواں
صحیح سلامت خویش قبیلہ نالے بستی ساری | منگاں صرف خیریت رب تھیں تیری جان پیاری
اسیں گھراں وچ خوشیاں کر دے نہ آرام پیارے | دُور گیاں دا سخت اندیشہ مولا خیر گذارے
جس دن تساں آساڈے کولوں سی وداع فرمائی | اُس دن تھیں لے اِس دن تو ڑی اکھیں نیند نہ آئی
دُور گیاں دی تاہنگ ہمیشہ دلنوں چھوڑ نہ جاندی | جے کوئی خیر خوشی دی آوے ٹھنڈ کلیجے پاندی
لکھ کر خط اساڈے تائیں ہفتہ وار پہنچانا | کرنا یاد اساڈے تائیں دل تھیں نہ بھلانا
جے کر توڑی خط تساڈا نہ اساہنوں آوے | رہندی سخت اڈیک دلے وچ درد جگر نوں کھاوے
ہفتے دے دن گن دے رہندے چٹھی رساں نہیں آیا | ہفتہ گذر جاے تاں کہندے دلبر خط نہ پایا
کی گل آکھ سناواں تینوں درد ہا وچھوڑے والی | موتوں بُری جدائی پیارے بات نہ سمجھی خالی

خط لکھن وِچ دیر نہ کرنی سن توں یار پیارے | ہفتہ وار لفافہ پاواں دل وِچ رہن سہارے
اس تھیں بعد السلام علیکم جو ہین دوست تیرے | پڑھنے سننے والیاں تائیں کہنا طرفوں میرے
جتنے یار گمانڈے تیرے ہندو مسلمانان | میری طرفوں سب دے تائیں ادب سلام بلانان
چھاونی دے وِچ لوک بہتیرے ہوندے پڑھنے والے | میرے وانگ وچھوڑے لگے گھر تھیں دیس نکالے
درداں والے لوک بہتیرے ہوون گے اس جائی | ماں پیاں تھیں جو وچھڑے ہوئے نالے بھیناں بھائی
افسر جو سردار تساڈے مہربان پیارے | اداب عرض گذاریں سیناں اے دلجان ہمارے
بس کریں ہن قصہ اتنا طول نہ بنے کہانی | مطلب سمجھن کارن کافی سن میرے دل جانی
بس کر عاجز فتح محمد روک قلم دا گھوڑا | سمجھن دے وِچ کافی اتنا قصہ لکھیا تھوڑا

ایک چِٹھی

خط ملیا خوشی حاصل ہوئی پڑھیا ویکھ اکھیں دل شاد ہویا
چن عید مبارک دا نظر آیا دل غماں تھیں اج ازاد ہویا
دِن واہنگ مہینا گذر داسی غماں وِچ سی جی برباد ہویا
دِن رات اُڈیک سی خط والی گھر تساں نوں شکر ہے یاد آیا
پایا خط نئیں ناراضگی سی کہڑی گل دا دلوں انا د ہویا
کیتی جان وِچھوڑے نے چور آجکل میرے جین دا کی سواد ہویا
لہانی پائیکے پیڑ دا درد ظالم رہیا بُت جیوں کچھوگ کماد ہویا
فتح محمد خط واہنگ جے یار دا دید ہوے وطن اُجڑا اج آباد ہویا

منظوم چِٹھی

مدت گذری خط نہیں ملیا کیتا یاد نہ نالّ زبان کدھرے
گیوں یار وسار نہ سار لئی نائیں ساڈڑی طرف دھیان کدھرے
یا قلم دوات نہیں پاس تیرے یا کاغذ نہیں وچ جہان کدھرے
یا نہیں ڈاکی نہ اُس مُلک اندر آیا تائیں نہ چِٹھی رسان کدھرے
کہڑی بات تھیں دل ناراض ہویا کیتا خط نہ لکھ روان کدھرے
وچ زندگی نہ ملاقات ہوئی جاسی ٹُٹ تھیں تڑف دی جان کدھرے
گھر آ سکے تے مُنہ دس جاویں گفتگو تھیں تڑف دی زبان کدھرے
تیرے مِلن دی گرم اڈیک رہندی رہیا رات اک بن مہمان کدھرے

سنے دوستاں خیر مطلوب تیری

پہلوں حمد خدا دی ذات تائیں، پالنہار جو رب رحمان بیٹا
لکھ لکھ درود رسول ﷺ تائیں شافعی جو محشر میدان بیٹا
چار یار رسول مقبول ﷺ سندے آپس وچہ جو جند تے جان بیٹا
ابو بکرؓ تے عمرؓ، عثمانؓ، علیؓ جانے جنہاں نوں جگ جہان بیٹا
اہلِ بیت ازواج اصحاب سارے اُچا جگ تھیں جنہاں دا شان بیٹا
سٹوراں پیر بغداد نوں دِنے، راتیں جہڑا عاصیاں دا نگہبان بیٹا
لکھاں پھیر سلام علیک تینوں کیتا فرض جو اُپر انسان بیٹا...
اتھیں بعد مزید حیات گاواں منگاں رب تھیں فضل احسان بیٹا
رحمت رب دی ذات نت کرے تینوں بخشے تدھ نوں رب ایمان بیٹا
سنیں چند نصیحتاں غور کر کے جیویں پتر نوں کرے لقمان بیٹا
آنون دلیس بدلیس ایہہ کم تینوں رکھیں یاد ضرور فرمان بیٹا
راحت جان میری لخت جگر توں جی لوا نکھیاں دی جند جان بیٹا
حضرت خضرؑ دی عمر عطا ہووے میلے ماں پیاں نوں رب آن بیٹا
سنے دوستاں خیر مطلوب تیری سنے خیر خواہاں جو مہربان بیٹا

سرور پیر جناب دا سر سائیا رکھی رب دی طرف دھیان بیٹا
رکھیں خوف نہ دشمناں، دونیاں دا سدا رہیں توں امن آمان بیٹا
سدا سکھ آرام تے کریں موجاں رکھیں رب دا یاد احسان بیٹا
منگاں رب دی پاک جناب وچوں تیری سدا سلامتی جان بیٹا
سائیں سدا جوانیاں جانیاں توں مٹھا بولنا نال زبان بیٹا
راکھا رب رحیم کریم تیرا کرے رحم جو رب مہربان بیٹا
رہناں شرک تھیں دور، دوراڈڑے جی منزل رکھن نال قرآن بیٹا
لب بند رے فحش فساد کولوں جنہاں سدا رہنا وچ جہان بیٹا
کرنی نوکری خوب دلیر ہو کے رکھیں سام کے ساز سامان بیٹا
رکھیں افسراں نال سلوک بہتا رہندا جنہاندے ہتھ کمان بیٹا
عزت رہے ہمیش برپا تیری دشمن تدھ دے ہون حیران بیٹا
فتح ملے ہمیش شاہ برطانیاں نوں پاوے ہار ہون جلد جاپان بیٹا
جرمن سدا خوار رے جگ اندر ٹوٹے اُس دا شان گمان بیٹا
جارج ششم دی سدا رہے بادشاہی چڑھی انہاں دی رہے کمان بیٹا
منگاں ہتھ اُٹھا دعا ہر دم فتح نت برطانیہ پان بیٹا
فتح محمد وچھوڑے دی رات لمی تڑفے وچ درہاں دے جان بیٹا

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

سی حرفی

الف۔ اللہ دی ذات نوں حمد پہلوں واحد اک جو لاشریک ہے جی
آکھاں لکھ درود رسولؐ تائیں لولاک لما تحقیق ہے جی
چارے یار مقبول سندے پہلا یار جو حضرت صدیقؓ ہے جی
فتح محمد رسولؐ دی آل وچوں میراں خاص محبوب رفیق ہے جی

ب۔ بوہڑ سرکار بغداد والی تسیں سب جہان دے پیر میراں
کرو کرم دی اک نگاہ جیکر چھٹن قید پوں لکھ اسیر میراں
عزرائیلؑ اتھی کھس قندیل تساں دتی رب دی موڑ تقدیر میراں
فتح محمد بخشے گئے لکھ عاصی میری معاف نہ ہوئی تقصیر میراں

ت۔ تکدی طرف بغدادی میں تیرے در بیٹھی جھولی اڈ میراں
دنیاں دین ایمان جی جان میری باہوں پکڑ گرداب تھیں کڈھ میراں
پکڑی جان ہے مرض گناہ میری آکے اس زنجیر نوں وڈ میراں
فتح محمد کر روسیاہ بیٹھی جاویں عاصیاں نوں ناہیں چھڈ میراں

ث۔ ثابتی صدق کمال جس دا لانو نہ جھب سمندروں پار میراں
سوراں پیر بغداد دا دے نے راتیں گل پا ٹیکے عیباں دا ہار میراں
کراں عرض دربار تساڈڑے میں رکھاں ورد ایہہ لیل النہار میراں
فتح محمد نوں دید دی عید ہووے بیٹھی دید دی میں انتظار میراں

ج۔ جگ جہان غلام اسار اتسیں عاصیاں دے نگہبان میراں
نسل حسن علی دی خاص اولاد تسیں کارن عاصیاں سیف زبان میراں
عبدالقادر ابھوہڑ جھب عاصیاں نوں سورے تساں نوں جگ جہان میراں
فتح محمد بغداد دی زمین اُتوں کراں جان میں نت قربان میراں

ح۔ حال تھیں ہو بے حال بیٹھی کراں طرف بغداد فریاد میراں
لے لے نام تساڈڑا ورد کردی نام رب دے کرو امداد میراں
تڑفے وچ عذاب دے جان میری کرو یاد تے سد بغداد میراں
فتح محمد گرداب طوفان اندر تڑفاں رات دِن کرو آزاد میراں

خ- خبر لیوا آکے عاصیاں دی کراں عرض دربار ہتھ بنھ میراں
دیاں واسطہ رب رسولؐ دا ہیں عرض اس غریب دی من میراں
تیری روشنی جگ جہان سارے جیویں تاریاں دے وچ چن میراں
فتح محمدؐ نوں کڈھ گرداب وچوں دیاں واسطہ میں پنجتن میراں

د- دور ہیں توں روضہ پاک تیرا تکاں راہ تے دل دلگیر میراں
کھڑا وچ حضور تقصیر لیکے کرو کرم دی نظر اکسیر میراں
نام رب دے کرم دی نظر پاؤ تسیں اولیاں وچ اعلےٰ پیر میراں
فتح محمدؐ فریاد، فریاد کردی کھڑیں در تے پر تقصیر میراں

ذ- ذکر تساڈڑا ورد میرا روضے پاک اُتوں واراں جان میراں
کاغذ چمڑا کراں میں خون سیاہی لکھے قلم نہ لساں داشان میراں
جایا حسن دا لاڈلا خاص توں جی تیری نسل توں میں قربان میراں
فتح محمدؐ بغداد زمین اُتوں واراں جان تے میں ایمان میراں

ر- رب دا واسطہ من میراں طرف اساں دی موڑ مہار میراں
چڑھی غماں دی کانگ طوفان اجکل بیڑا کڈھ سمندروں پار میراں
انکھیں روندیاں ابر بہار واہنگوں سارے نین روندے زار وزار میراں
فتح محمدؐ دل نت فریاد کردا ہتھ تساں دے ہے کاروبار میراں

ز- زاریاں کردیاں عمر گذری بڈھی واہنگ پکار ہزار میراں
کیتی عرض نیاز دربار تیرے بیڑا اکڈھ کے شوہ تھیں تار میراں
باراں برس دے موتے پھر ہوئے زندے لائے کڈھ کرامتاں یار میراں
فتح محمد فریاد بغداد کردی بڈھی واہنگ لیو میری سار میراں

س۔ سد دربار سرکار میری کرو کرم تے بخش تقصیر میراں
قدم تساں دا ہے کندھے اولیاں دے پیراں وچ توں پیر کبیر میراں
آیا چور دربار تے قطب ہویا اُس تھیں وڈھ میں چور کبیر میراں
فتح محمد نہیں نیک نصیب تیرے تائیں کرن جناب تاخیر میراں

ش۔ شیریں زبان تے سخن مٹھے سوہنا نقش نقاش تصویر میراں
ملیا رب تھیں ایڈا انعام تساں ولیاں ساریاں دے دستگیر میراں
نگاہ کرم دی کرو جے عاصیاں تے دیو موڑ کمان دے تیر میراں
فتح محمد ہزار پکار کردی ہوئی روندیاں جان ظہیر میراں

ص۔ صبر تھیں ہوے صبر بیٹھی اکھیاں ویکھیاں ڈبی جنج میراں
چاہی یارہویں پیراں دے پیر دی سی ہر ماہ دلیساں پنج میراں
بیڑی ڈبدی ویکھ پشیمان ہوئی دل ہویا سرکار دا رنج میراں
فتح محمد تاں معاف تقصیر ہوئی روئی بڈھی دریار تے ونج میراں

ض۔ ضرب لگی سینے بڈھڑی دے روندی نِت رہے وِچ حضور میراں
دے تے لکھ زوال بھی ٹال سر توں کرو میری بھی عرض منظور میراں
ادے گنہاریاں دا داتا پیر جیلان کرو میری بھی معاف قصور میراں
فتح محمد رکھ فضل دی آس بیٹھی رب دے نام دی عرض حضور میراں

ط۔ طرف تُساڈڑی ویکھدی ہاں تیرے باہجھ نہ پلک آرام میراں
تیری وِچ اُڈیک دے عمر گذری میرا ورد رہندا تیرا نام میراں
تیڑے فے جان دن رات دیدار باہجوں نت ویکھدی صبح تے شام میراں
فتح محمد سرکار وسار بیٹھے دِسے جگ اندھیر تمام میراں

ظ۔ ظلم تھیں لکھ ہزار قیدی چھٹن لے تساڈا نام میراں
کرے ورد زبان دِن رات میری چشماں کرن تعظیم سلام میراں
لکھ لکھ کراماتاں ویکھ ولی ہور پیر شہید امام میراں
فتح محمد سرکار دے بیٹھ در تے کرن عاجزی خاص تے عام میراں

ع۔ عمر ساری کیتی میں زاری پہنچی عرض ناہی بغداد میراں
پھیر طرف اساڈڑی یا میراں کرو عاصیاں دا دل شاد میراں
پنکھی ہوواں تے اُڈ بغداد جاواں جالی پکڑ کے کراں فریاد میراں
فتح محمد کہے رب دا واسطائی کرو عاجزاں دی امداد میراں

غ۔ غماں دی کانگ طوفان اندر بیڑی ڈولدی ہے دن رات میراں
چپا مار گرداب تھیں پار ہووے پاؤ طرف آسا ڈڑی جھات میراں
نظر کرم دی اک نگاہ ہووے ملے عیباں دی حشر نجات میراں
فتح محمد وسیلڑا عاصیاں دا دو جگ اندر تیری ذات میراں

ف۔ فجر دے وقت سویر کوئی کرئیے در تساڈڑے عرض میراں
تیرے ناں وسیلڑئے دور ہوون جیل پہاڑ جیسے ہوون قرض میراں
نام لے تساڈڑا ورد کریئے، جاندی نس وجود دی مرض میراں
فتح محمد وسیلڑے نال جیلاں پوری ہووئے جہان دی غرض میراں

ق۔ قدم تیرا کاہندے اولیاں دے تسیں رب دے خاص محبوب میراں
تیرا قدم رسول دے قدم پچھے رب دے خاص محبوب مقصود میراں
کرے ناں یقین پکار کوئی ہر مشکل دے وچ موجود میراں
فتح محمد سرکار بغداد والی چشمہ فیض تے معدن الجود میراں

ک۔ کرم دی کرو نگاہ میں تے تیرے دید دی میں انتظار میراں
ہوئے دور آرام تے عیش دل دے اکھیں روندیاں نی زار و زار میراں
کراں زاریاں بیٹھ بغداد پاسے ہوئی جان لاچار بیمار میراں
فتح محمد نت ڈولدی جان میری بیڑی کرو گرداب تھیں پار میراں

ل- لکھ مصیبتاں ہون جیکر کرد نظر تے ہوندیاں دُور میراں
مرض، کوڑھ، جذام وی ہووے جس نوں ہووِن لکھ وی عیب قصور میراں
مرضاں ساریاں دی چابی ہتھ تیرے ہوندی جھب دعا منظور میراں
فتح محمدؐ ہووے داتا پیر ایسا ہووِن کیوں نہ معاف قصور میراں

م- مکھ مہتاب جناب سندا ہووئے ویکھ کے جگ بے تاب میراں
تیری روشنی جگ جہان اندر کھلے باغ جیوں گُل گلاب میراں
تریا جگ سارا لے نام تیرا مِلے ورد تھیں جی ثواب میراں
فتح محمدؐ نوں ورد وظائف سارا تیرے نام دا ِنت خطاب میراں

ن- نام تیرا مِٹھا شہد کولوں مصری قند تھیں وددھ سواد میراں
سورج چن تھیں روشنی وددھ تیری مِٹھا نام جیوں رس کماد میراں
کرن ورد جو نام تساڈڑے دا دو جگ وچ رہن آباد میراں
فتح محمدؐ سرکار دا جو دشمن دو جگ وچ کرن برباد میراں

و- واسطہ رب دا پہنچ میراں آ کے لیو آ تساڈڑی خبر میراں
بُڈھی داہتنگ رواں زار و زار کر کے رہیا وِچ وجود نہ صبر میراں
میں بھی نِت سویر پکار کر دی اُچا شان تساڈڑا قدر میراں
فتح محمدؐ نہ زندیاں دید ہویا تیرے دید بن رووسی قبر میراں

ھ- ہر گھڑی ہر ساعت اندر تکاں راہ تے کراں دعا میراں
ساعت سال دی گذر دی واہنگ بڈھی کدے وطن اساڈڑے آ میراں
دن رات نہ چین آرام کوئی پاؤ جھات اک برائے خدا میراں
فتح محمد دی عرض منظور ہووئے اپنے روضے تے کدے بلا میراں

ل- لباں تے آن کے جان پہنچی ہوئی رونڈری نوں باراں سال میراں
نت بیٹھ دریا تے کرے زاری پتن جنج والی بھال بھال میراں
ماس مچھیاں کھا ٹیکے ہضم کیتا رلیاں ہڈیاں خاک دے نال میراں
فتح محمد جاں کیتی دعا میراں جنج باہر آئی اسے تال میراں

الف- اکھدا جی ہے نت میرا کدی سد لغداد زمین میراں
روضہ پاک تساڈڑا ویکھ اکھیں تکاں تساں دی جانشین میراں
چماں نال زبان دے زمین در دی ہووے دل دی تاں تسکین میراں
فتح محمد حضور منظور ہووے ثابت رہ ایمان تے دین میراں

ی - یارہویں والیا پہنچ جلدی تیری صفت وچ زمین آسمان میراں
نسل تساں دی حسن دی نسل وچوں وطن تساندا ملک گیلان میراں
کراں کی میں صفت جناب والی ناقص اپنی نال زبان میراں
فتح محمد دی عرض دربار ہے جی ہووے خاتمہ نال ایمان میراں

بِسۡمِ اللّٰہِ الرَّحۡمٰنِ الرَّحِیۡمِ

سی حرفی

الف۔ اک مکان تے پنج بوہے پنج بادشاہ اک مکان والے
پنج محل تے پنج دیوان خانے منشی پنج حساب لگان والے
پنج مسجداں تے وچ پنج منبر پنجے مولوی وعظ سنان والے
فتح محمدؐ نی رہنما پنجے ہادی پنج نی راہ دیکھان والے

ب۔ بڑی جہان تھیں چیز کہڑی بڑا دس کی زمین آسمان کولوں
نبی چار کتاباں بھی چار ہویاں بڑا دس کی ہے قران کولوں
حضرت آدمؑ دی وچ اولاد ساری بڑا دس کی نبیؐ دی شان کولوں
فتح محمدؐ وجود انسان اندر بڑا دس کی ہے ایمان کولوں

ت۔ تاریاں واہنگ دو نین اکھیں واہنگوں چن دے مکھ جیوں شمس میاں
ابرو واہنگ کوہ طور معراج موسیٰؑ چمکن دند جیوں واہنگ لیسین میاں
واہنگوں الف دے نکھڑ جیوں عین دسیے عاشق سمجھدے عرش برین میاں
فتح محمد زلف ہے محبوب والی لباں لال تے وال مہین میاں

ث۔ ثابتی ناں یقین بیٹھی کوئی پتہ مکان تے دس جانی
تیرے باہجہ لاچار بیمار بیٹھی آ کے ویکھ نہیں جندڑی رس جانی
زلف تیری دے دید دی عید مینوں گئی عشق تیرے وچ پھس جانی
فتح محمد سینہ رکھیا ڈھال کر کے لگے تیر سینے کس کس جانی

ج۔ جان تیری میری جان تیری میرا توں ہے سب جہان تیرا
عرش فرش دی سب پیدائش تیری لوح قلم تے زمین آسمان تیرا
مالک ملک تو عرب تے عجم توڑی ہے سب تھیں اُچیڑا شان تیرا
فتح محمد ہوون قلم رُکھ سارے لکھ سکدے نہیں بیان تیرا

ح۔ حال میرا آ کے ویکھ جانی جلی جان ہے واہنگ پتنگ میاں
تیرا مُکھ محبوب ہے بیت ربی مارن نین تیرے نت ڈنگ میاں
تیرے شہر بازار دے نگر اندر کھانواں خیر حضور تھیں منگ میاں
فتح محمد محبوب منانو نے دا بنے کیویں غریب نوں ڈھنگ میاں

خ۔ خوب مطلوب محبوب کعبہ جیویں رانجھا ہیر دا پیر سی جی
مُلک مصر تھیں سیف ملوک تائیں آندا عشق دی پکڑ تصویر سی جی
مجنوں سُک کے لکڑی کاٹھ ہو یا کڑیا عشق دے نال زنجیر سی جی
فتح محمد یوسف عشق کھوہ پایا واہنگو چن جو بدر منیر سی جی

د- دور وسیندیا سجنا اوکوئی سُکھ سنہوڑا کھل جانی
تڑفے جان میری تیرے دیکھنے نوں انکھیں روندیاں نی پل پل جانی
قلب طلب اندر پریشان تڑفے کیتے سینے جدائی نے سل جانی
فتح محمد ہے روندیاں عمر گذری مہلت غماں دی ہوئی نہ حل جانی

ذ- ذلیل ہویا کسے جرم اندر کھوٹے کرم تے سُنے اپیل کوئی نہ
مُفلس جگ جہان تھیں من عاجز کھوٹے درماں تے بنے وکیل کوئی نہ
دھکے کھاوندی تے کرلاوندی میں حاکم کسے دے نال سبیل کوئی نہ
فتح محمد کراں ہُن اپیل کتھے انہاں درداں دا ضلع تحصیل کوئی نہ

ر- رسم قدیم ہے عشق والی نت ماردا نال جدائیاں دے
جلیے جان فراق دی اگ اندر آنوں پیئے آواز دہائیاں دے
بیٹھا ہو کے مست الست سوہنا عجب خیال نی بے پروائیاں دے
فتح محمد اوہ بے پرواہ بھانویں اسیں نت غلام ہاں سائیاں دے

ز- زرد ہویا پیلا رنگ میرا نت ہُن درد ستانودے پیئے
دُکھاں درداں نے جان حیران کیتی غم نت کلیجڑا کھانودے پیئے
فوج غماں دی ماردی نت پھیرا ہُن سُکھ بھی کنڈ وکھاندے پیئے
فتح محمد جانے رب کی ہوسی ہُن موت پیغام بھی آوندے پیئے

س۔ سوہنیاں میں قربان ہوواں آکے دیکھ میںنوں کیہڑا حال میرا
میری نبض پچھان کی درد میںنوں دُکھاں نال کڑیا وال میرا
ضعف جگر ستاو ندامت ظالم درد دیکھ سجناں کیہڑے تاں میرا
فتح محمدؐ ہن دیکھ آ نبض میری درداں نال ہے نت وصال میرا

ش۔ شرم حیادا پا برقعہ بھار عشق دا سر توں سٹ ناہیں
بوٹا صبر دا پال پیار کر کے کاہلہ ہو تیکے تے ہید اچٹ ناہیں
بجیس اک زمین تے وچ کاہنوں باغ انب آنار دا کٹ ناہیں
فتح محمدؐ جو عشق خرید کر دے ظلم دیکھ تے جاوندے ہٹ ناہیں

ص۔ صبر دے گھوڑے نوں بیڑ کے تے دے عقل دے ہتھ مہار میاں
کاٹھی گھل سلوک دی نفس اُتے کریں عشق نوں فیر اسوار میاں
علم نال عقاید سلوک رکھیں لاحول دی پھڑیں تلوار میاں
فتح محمدؐ راہبر دے ہتھ سائے بیڑی ہووئے تاں شوہ تھیں پار میاں

ض۔ ضرب لگی جنہاں عشق والی تنہاں لوڑ نہ ہور طبیب کاہنوں
جنہاں دیکھیا سی ابرو یار والا کرتی تنہاں رمضان دی عید کاہنوں
جہڑے نال صنم دے ہوئے واصل کرنا غیر دا تنہاں نے دید کاہنوں
فتح محمدؐ ملیا جنہاں عشق حضرت ہو نال اُنہاں تے پھر شہید کاہنوں

ط- طرف تساڈڑی دیکھدی نوں دِن ڈُبدا ڈُبدا ڈُب گیا
اگوں رات آئی آوے نیند ناہیں کنڈا عشق دا کھُب گیا
تارے گِندیاں رات وہانوندی ہے، دِل فکراں وِچ رُجدا رُج گیا
فتح محمد ہن خواب خیال خوشیاں، دِل بھُجدا بھُجدا بھُج گیا

ظ- ظلم کیتا انہاں قاضیاں نے میں توں رانجھناں یار وِچھوڑ دتا
جیویں یوسفؑ نوں ٹھگ کے باپ کولوں بھایاں آنکے کھوہ وِچ بوڑ دتا
زلیخا نال میثاق دا ساک ہیسی زورین مصر عزیز نوں جوڑ دتا
فتح محمد وِکیا یوسفؑ نال درماں اُس دے حُسن گمان نوں توڑ دتا

ع- علم تے عمل کیجا مُلاں اَوکھا عشق دا بھار اُٹھانوناں جے
کرنا سہل نی زہد عبادتاں دا اَوکھا عشق ایمان دا پالوناں جے
پینڈے دور دراز نی بہت ربی سوکھا ہیں محبوب منانوناں جے
فتح محمد ہے عشق دا بھار اوکھا اکھیں دیکھ کے تے موہرا کھانوں جے

غ- غم جہاں دے ہین سوکھے درد عشق دا مار کے چور کردا
داروں نال نہ دوستی اگ دی ہے مار واہنگ بندوق دے دُور کردا
سے کوہاں تے وسے معشوق جیکر عشق بن وکیل حضور کردا
فتح محمد محبوب دا مکھ کعبہ موسیٰؑ واہنگ معراج کوہ طور کردا

ف۔ فوت ہوئے جہڑے عشق اندر پھر اگ نے اُنہاں نوں ساڑنا کی
تُلے عشق دے نال میزان جہڑے اُنہاں پھر ترکڑی چاہڑنا کی
گھانی پائیکے بیڑیاں جنہاں تائیں پائیکے پھر کڑاہی تے کاہڑنا کی
فتح محمد جو تولیاں نال تُلیا کنڈے چاہڑ پھر اُنہاں نوں ہاڑنا کی

ق۔ قدر معشوق دا عاشقاں نوں یا قدر قرآن علما جانے
قدر یوسفؑ دا پچھ یعقوبؑ کولوں قدر پُھل دا صُبح دی ہوا جانے
درد دل دا پچھ جا عاشقاں نوں قدر نبض حکیم دانا جانے
فتح محمد مجنوں جانے قدر لیلا قدر عشق دا آپ خدا جانے

ک۔ کون آکے دسے خبر مینوں کہڑے نگر وسے دلدار میرا
سینے زخم وچھوڑے نے آن کیتے سینہ سل دی وانگوں خار میرا
ترفے ہند دی وچ ولایت باندی ماہی وسدا ہے سوہنا یار میرا
فتح محمد نی باہجہ مہانیاں تھیں ہویا جان محال ہن پار میرا

ل۔ لا پریت تروڑیئے نہ جچر تیک نہ جور و جفا ہووئے
یاری رکھیئے تول ترکڑی دا تائیں وعدہ پھیر وفا ہووئے
سک وانگ چکور دے رات ساری دل یار تھیں نہ خفا ہووئے
فتح محمد مصیبتاں جھل سر تے ملے یار تاں پھر شفا ہووتے

ا- مُڑی بہار محبتاں دی نہ اوہ وقت تے نہ اوہ یار رہگے
جُھلی خزاں دی آن کے ہوا کیسی نہ اوہ ثمر تے نہ گلزار رہگے
ہوئے یار عزیز اغیار سارے نہ اوہ خُلق تے نہ اوہ پیار رہگے
فتح محمدؐ شناختی یار چل گئے دُنیاں زندگی دے دن چار رہگے

ن- ننگ ناموس نوں کی کرنا کیتا عشق دا جہناں بیوپار جانی
عیش جگ جہان دی چھوڑ دتی مگر عشق جو ہوئے اسوار جانی
نفی ہون تھیں باہجھ نہ یار مِلدا عاشق جنگلیں ڈھونڈدے یار جانی
فتح محمدؐ جاں گُل دی کلی کھلے بھوڑ رے نہ دیکھ کے خار جانی

و- واسطے رب دے دس چناں کتھے جائیکے سیس نوانوندا توں
جو تھے پھر محبوب دا دید کردا کدی شہر مدینے بھی جانوندا توں
ملیا شان تینوں کیسے شرف والا نظر یار تھیں نہیں گھساوندا توں
فتح محمدؐ اکھیں شاہ عرب تائیں کدی میتوں بھی پاس بلانوندا توں

ہ- ہور نہ کوتے جہان اندر رہی ڈھونڈ دیں زمین آسمان وچوں
ثابت کوئی نہ ہوندا باہجھ تیرے لیئی ثابتی خود قرآن وچوں
تیری مثل نہ دوسرا ہور کوتے کثرت غیر دی چھوڑ جہان وچوں
فتح محمدؐ پھر شرف ہے میم تائیں کلمہ لوے جاں زبان وچوں

ل۔ لکھ مصیبتاں جھل سر تے تائیں بانسری آواز سناوندی ہے
اصلی وچھڑی قوم قبیلیاں تھیں پئی روندی تے کرلاوندی ہے
رہے خویش قبیلڑے دُور اُس تھیں نت غماں دا گیت اوہ گاوندی ہے
فتح محمدؐ پردیس دے وِچ تڑفے گذریاں ویلیاں نوں پچھوتاوندی ہے

الف۔ اِس پریم دے وِچ نگری کرن یار دے در گدا بیٹھے
زلفاں کھلیاں تے ہنجوں ڈُلدے نی گل پھاہی محبوب دی پا بیٹھے
پیواں یار دے وصل دا جام لیکے قدماں وِچ اوہ سیس نوا بیٹھے
فتح محمدؐ پرواہ نی عاشقاں نوں پریت نال محبوب جو لا بیٹھے

ی۔ یار وسار کے چل گئے خالی دِسدا جگ جہان میاں
میرے شعر دے قدر شناس جہڑے اُدھلے ستے چادر تان میاں
کدے رکھی انگشت نہ حرف اُتے ہالیندے واگ صراف پچھان میاں
فتح محمدؐ نہ شعر ہے علم اُتے ہوندا رب دا سمجھ احسان میاں

بسم اللہ الرحمن الرحیم

سی حرفی

الف۔ آوناں جاوناں کوچ کیتا دُنیاں زندگی جیوناں چیز کوئی نہ
چاہڑے محل مکان ہزار سوہنے اتھے رہن دی بنی تمیز کوئی نہ
کیتے لکھ ہزار ہزار ترلے رہیا یار پیار عزیز کوئی نہ
فتح محمد جاں موت پیغام آئے آوے کم لیسین تعویذ کوئی نہ

ب۔ بہت آئے اِس جگ اندر نبی رب دا حکم سُنا گئے
اتھے رہ نہ نبی سُلیمان جیسے، اُوپر ہوا جو تخت اُڈا گئے
کر گئے حکم حکومتاں لکھ راجے آخر خاک دے وچ سما گئے
فتح محمد ایہہ جیوناں کوڑ سمجھیں بابے حکم دے کئی وجا گئے

ت۔ ترک تمام جہان کولوں کر کے یار سوہنے دلدار چل گئے
کئی سال گذرے آئی سار ناہیں دے کے داغ فراق غمخوار چل گئے
روندے نین تے لین ہزار ترلے کر گئے شہر اُجاڑ اُوہ یار چل گئے
فتح محمد جاں موت پیغام آئے دو جگ دے اُوہ سردار چل گئے

ث۔ ثابتی نال یقین آکھاں خالق سب دا ہے رحمان پہلوں
علم رب نوں سب پیدائیشاں دا نسل آدم تھیں ہویا جہان پہلوں
حضرت آدمؑ دی ساری اولاد وچوں ہویا پاک رسولؐ دا شان پہلوں
فتح محمد جاں کن دا راز کھلا نہ سی قوم تے ذات نشان پہلوں

ج۔ جلی فراق دی اگ اندر اپنے علم دا ایہہ ثواب ملیا
لکھیا خط سی عجز نیاز کر کے بدلے رحم دے قہر جواب ملیا
منگیا شہد شراب معشوق کولوں بدلے جام دے زہر دا آب ملیا
فتح محمد آرام نصیب نائیں بدلے سکھ نصیب خراب ملیا

ح حیف ہووے اس دِل تائیں جس دے وچ اس عشق دا درد ناہیں
ہوندا نور رسولؐ نہ ظاہر جیکر ہوندی شام توڑی سبز ارض ناہیں
برکت نور دی چنجہ گلزار ہوئی گلانبی دا کنڈیا کرد ناہیں
فتح محمد اس عشق ایمان باہجوں ہوناں دوزخ نے کدے بھی سرد ناہیں

خ خوار ہویاں دلدار باہجوں سینا تپکے وانگ تنّدور ہویا
نعرے غماں دے مار کے نِت رواں درد دُور توڑی مشہور ہویا
اِک پل تے بیٹھ کے پچھ جاندے ہے کہ مرض تے کی قصور ہویا
فتح محمد اس عشق دے درد اندر مجنوں وانگ میں سخت رنجور ہویا

د۔ دل محبوب نے لُٹ لیا سینے چاہڑ کے عشق دی کانگ میاں
پوجے بُت زلیخاں نے عشق پچھے رکھی یار دے ملن دی تاہنگ میاں
سوہنی ڈوب موئی پچھے عشق دے جی سسی تڑف موئی مچھی واہنگ میاں
فتح محمد میں جان قربان کیتی لگی یار دی جاں سینے سانگ میاں

ذ۔ ذکر محبوب دا دل اندر کوچے یار دے نت گدا کر دے
پھرن دیس پردیس اوہ بھور واہنگوں جلے عشق دے جان فدا کر دے
روندے نین تے لین آرام ناہیں اگے یار دے نت ندا کر دے
فتح محمد محبوب دے بیٹھ کوچے قدماں وچ سجود ادا کر دے

ر۔ رات ہے ساعت دی عاشقاں نوں کر دے رہن دعا نال ہوے
طاعت سال دی باطن دا اسانس جہڑا نال یار دے جو گفتگو ہوے
کوچے یار دے پین شراب کاسے خوشیاں لکھ تے خفانہ خو ہوے
فتح محمد اس عشق دے راز او کھے جانے رب جے حشر نوں جو ہوے

ز ۔ زاریاں کردیاں عمر گذری چُھپیا کسے نہ آ تکے روندیاں نوں
مچھی واہنگ تڑف دی جان میری کئی سال گذرے گلیاں بھوندیاں نوں
آری رکھ چیراں وڈا عشق ظالم کئی سال گذرے کرلاندیاں نوں
فتح محمد وچھوڑے نے جان کُٹھی گذرے سال کئی واسطے پاندیاں نوں

س۔ سدا مسافر رہیا او کھڑے شہر دے وچ مکان تیرا
آپ وسدا رنگ محل سوہنے نہیں عاجزاں ول دھیان تیرا
ہوندے بھور دے واہنگ جیسے پر مینوں کردا آن کے دید دربان تیرا
فتح محمدؐ دل جان قربان میری کردی ذکر ہمیش دہان تیرا

ش۔ شرع اسلام دا نام نہ سی جدوں عشق دا ساز سامان ہویا
پہلوں عشق خدا دی ذات تائیں پھر نور محمدیؐ شان ہویا
اُسے نور تھیں نور ظہور کر کے سب چیز تھیں پور جہان ہویا
فتح محمدؐ برکت اُسے نور دی تھیں روشن زمین تے جگ جہان ہویا

ص۔ صبر نی آوندا باہجہ دلبر بُھتی لباں تے آن کے جان میاں
کھوہ غماں دے وچ میں ڈگ پیاں کڈھے کون آکے ایتھوں آن میاں
گھمن گھیر انھیر دے وچ روندی ہوئی جان میری پریشان میاں
فتح محمدؐ جے دیئے دیدار دلبر کراں یار توں جان قربان میاں

ض۔ ضرب پریم دی مار سینے برچھی لا کلیجڑے بھاڑ گیا
حضرت عشق نے آن کے جھات پائی لا کے اگ کلیجڑا ساڑ گیا
لگے تیر تفنگ ہزار مینوں سولی واہنگ منصور دے چاہڑ گیا
فتح محمدؐ محبوب دے عشق مینوں پا ئیکے رت کٹڑاہی تے کاہڑ گیا

ط- طلب محبوب دی وچ بیٹھی نت غماں دے گیت میں گانونیاں
ملیا یار ناہیں دلدار سوہنا پئی روندی تے کرلانونیاں
جند نک آئی تیرے دیکھنے نوں دھکے کھاوندی تے کاگ اوڈانونیاں
فتح محمد محبوب دے ملن باہجوں روندے دیدڑے تے پچھوتاوندیاں

ظ- ظلم کیتا میرے نال سجناں ہجر درد تھیں نکلیا جوش دلبر
روندے نین جیوں ابر بہار واہنگوں تیرے باہجھ نہ عقل تے ہوش دلبر
صرف حرف فراق دی چھک دے سینے رستہ بند کیتا فراموش دلبر
فتح محمد دیدار دے وصل والا پڑھکے حمد تے کراں میں نوش دلبر

ع- علم توحید دے حرف او کھے تکے جنہاں تے رنگ کافور والا
ڈٹھا شیخ دا نقش نقاش ہویا دسے ہو دا راز ماموروالا
ربِّ زدنی علماً دا سبق ملیا لگا بھیت جاں عشق منصور والا
فتح محمد رہی ہوش نہ عشق اندر ڈٹھا موسیٰؑ جاں نور کوہ طور والا

غ- غماں دے وچ حیران ہویاں کراں حال دھائیاں کیوں رولیاں میں
ملیا یار ناہی شالا خیر ہووے روندی نال فراق دے بولیاں ہیں
اُبر چاڑھ جہاز بریم والے تیرے دید دربار تھیں گھولیاں ہیں
فتح محمد کیہڑ کد میلاپ ہوسی تیرے عشق سندی نت گولیاں میں

ف۔ فائدہ عشق تھیں کی حاصل پچھیا کیوں نہ رانجھے ملنگ کولوں
ہویا جان جلان تھیں کی حاصل پچھیا کیوں نہ پہلوں پتنگ کولوں
سسی صاحباں نوں فائدہ کی ملیا عشق مرزے مہنواں دے سنگ کولوں
فتح محمدؐ بچاونی جان مشکل عشق باشکی ناگ دے ڈنگ کولوں

ق۔ قدر اسلام دا موماناں نوں عشق باہجھ ایمان تے دھرم نائیں
مذہب یار دا کر قبول بیٹھے لوڑ دین ایمان تے شرم نائیں
دل جنہاں دا عشق تھیں گرم ہویا کرے سر دا انہاں شربت گرم نائیں
فتح محمدؐ پتھر رہے وچ پانی گذرے لکھ صدی ہوندا نرم نائیں

ک۔ کملی ہویاں حسرت سنبھلی نہ جالے عشق فراق دی اگ مینوں
ہوئی عشق مجاز دی پیڑ سینے گئے تیر فراق دے لگ مینوں
طبع ہوئی علیل فراق اندر درد عشق دا ہے رگ رگ مینوں
فتح محمدؐ مجبور فراق اندر طعنے دے جہان تے جگ مینوں

ل۔ لکھ مصیبتاں عشق اندر کہڑا معاملہ نال حسینؓ ہویا
ملیا زہر پیالڑا حسنؓ تائیں کی معاملہ نال امامین ہویا
گلا کٹ یزید لوں کی ملیا بدلے ظلم دے لین تھی دین ہویا
فتح محمدؐ شہید ہو دید پایا اُسنوں وین تے اُنہاں نوں چین ہویا

م۔ موت وچھوڑے تھیں بہت چنگی درد دیوندا رات نہ سوون میاں
عاشق مچھلی واہنگ تڑف دے نی راتیں واہنگ یعقوب دے روون میاں
کدی عرش اُتے کدی فرش اُتے کدی مکے مدینے جا بھوون میاں
فتح محمد راتیں روندے رہن عاشق نیندر ہنجواں دے سنگ دھوون میاں

ن۔ نِت محبوب نوں کوکدی میں بھیجی عرض میری بغداد ناہیں
کئی وار عرضی تساں پاس گھلی سُنی عاجز دی کوئی فریاد ناہیں
پاواں رب دا واسطہ پیچ میراں کیتی عاجز دی کیوں امداد ناہیں
فتح محمد یاد ڈھل نصیب اندر یا تاں پیر تائیں تیری یاد ناہیں

و۔ واسطہ رب دا پاونیاں وعدہ ملن دا دلوں اقرار کر جا
روندی دیکھ کے تے نہ سٹ جائیں وعدہ ملن دا دلوں اظہار کر جا
اکھروں اگ دے کِردے اکھیاں تھیں دیکھے دُکھ تے نہ بیمار کر جا
فتح محمد گرداب طوفان وچوں بانہوں پکڑ کے تے مینوں پار کر جا

ھ۔ ہار جدائی دے گل پا کے ماہی لنگھ سمندروں پار گئے
دعوے توڑ کے دلوں محبتاں دے مُڑ آوناں وطن وسار گئے
کئی سال گذرے مینوں اُڈیک اندر لوہے بند کر جندڑے مار گئے
فتح محمد ہے روندیاں عمر گذری دیکھے ہجر تے کرلا چار گئے

ل۔ لکھ ہزار ہزار توبہ سنگ عشق دے نال نہ عام کرے
رستے عشق قصاب دے لنگھے نہ دوروں ویکھ کے ادب سلام کرے
سولی واہنگ منصور دے چاہڑ دا جیہے نال عشق نہ کدی کلام کرے
فتح محمد اس عشق کتھیں دور رہے جیکر ملے تے جان غلام کرے

الف۔ آدمؑ دی اسیں اولاد وچوں بیے ہوے تے خاک عدیم دے ہاں
نبی پاک رسولﷺ دی خاص اُمت سائے ہیٹھ تے عرش عظیم دے ہاں
گو جیر ذات میری او گنہار عاصی اُدسن والڑے نہد قدیم دے ہاں
فتح محمد لاتقنطو اُمید دل تے دامن گیر محشر اسیں میم دے ہاں

ی۔ یار دی وچ پریم نگری عاشق پھردے نی واہنگ پتنگ میاں
جوگی ہو ٹیکے پھردے پا الفی پچھے عشق دے بھون ملنگ میاں
بیٹھے یار دے وچ حضور ہو کے دلوں یاد نہ کھکھ تے تنگ میاں
فتح محمد محبوب دی وچ نگری پیندے جام دلدار تھیں منگ میاں

بِسمِ اللہِ الرَّحمٰنِ الرَّحِیمط

سی حرفی

الف آئی بہار لساکھ والی پُھلے پَھل تے بھنورے اُداس ہوئے
طوطے سیر کر مُڑے پنجاب وچوں ہُد ہُداں دے دل بھی راس ہوئے
بولن کوئلاں، قمریاں باغ اندر بُلبلاں دے قائم حواس ہوئے
فتح محمد معشوق ملے عاشقاں نوں پڑھکے درس توحید دے پاس ہوئے

ب۔ بُت دے پردے وچ سوہنا اپنا روپ انوپ چھپا بیٹھا
وِکیا مصر بازار معشوق ہوئیکے اُپر تخت عزیز سدا بیٹھا
عاشق ہوئیکے چاراں جھنگ مجھیں پر دا فیم دا مکھ تے پا بیٹھا
فتح محمد احد سی آپ پہلوں احمد ہوکے بھیس وٹا بیٹھا

ت۔ تیر جدائی دے عاشقاں نوں لگن وچ سینے مکھ موڑدے نا
سینہ رکھدے ڈھال بنائیکے تے کالھے ہو پریت تروڑدے نا
نور ذات صفات نہ عشق تائیں عاشق نیک ناموس نوں لوڑدے نا
فتح محمد سر بھار مصیبتاں دے چکے رہن تے یار نوں چھوڑدے نا

ث۔ ثابتی عقل نہ ہوش رہندی جتھے عشق جناب مقام کردا
کھانی پانیکے ہڈیاں چور کر دا رس کڈھکے اپنا جام کردا
خون بدن دا بالدا تیل کر کے درد دل نوں آن انعام کردا
فتح محمد آرام نوں دے رخصت بدلے سکھاں دے دکھ انعام کردا

ج۔ جلی فراق دی اگ اندر سسی تڑف موئی تھلیں یار باہ سجوں
سوہنی ڈب موئی مہنوال پچھے بھنور تڑف موئے گلزار باہ سجوں
تیشہ مار فرہاد لوہار مویا عاشق تڑف دے نت دیدار باہ سجوں
فتح محمد دن رات فراق سینے تڑفن اکھیاں دید میراز باہ سجوں

ح۔ حال تھیں بہت بےحال ہویاں شمع جال دی وانگ پتنگ جانی
آفتاب دے وچ غروب ہو کے میرے سر نوں جاوندی لنگ جانی
ایہہ چاہڑ جہاز حجاز والے لے جاوندے مینوں بھی سنگ جانی
فتح محمد نصیب جے دید ہووے تاں پھر ہور مقصود نہ منگ جانی

خ۔ خوف نی جان دا عاشقاں نوں بھاویں جنتیں مول نہ جا ہووے
لوڑ دین ایمان نہیں عاشقاں نوں ایہہ یار نہ کدے جدا ہووے
مذہب عشق دا جنہاں نے رکھ لیا ایہہ عشق دے جان فدا ہووے
فتح محمد دل عشق دا داغ جنہاں صابن نال نہ کدے صفا ہووے

د۔ درس توحید دے وچ بیٹھے کیتا عشق رباب روا پہلوں
پڑھنا شرع شریف دا علم ہیسی کیتا شروع شراب ادا پہلوں
ہویا وقت نماز تے بانگ ہوئی ہیس طرف صنم نوا پہلوں
فتح محمد الستُو آواز ملیا عاشق عشق تے ہوئے فدا پہلوں

ذ۔ ذکر محبوب دی زلف سندا چلو پچھیے عشق جناب کولوں
قاعدہ عشق توحید دا پڑھن کیسا چل پچھیے نجوم حساب کولوں
شان عشق اسلام دا مذہب کہڑا چلو پچھیے عشق قصاب کولوں
فتح محمد ہووے عشق کیویں حاصل چلو پچھیے چن مہتاب کولوں

ر۔ رس پریم دا سہل ناہیں دیدار داج نوں عین سمجھیں
غیبوں غیر دی پوجا روا ناہیں ابرو یار دے وانگ کونین سمجھیں
غوث کعبہ ہے ناف زمین ساری مکھ یار دا قاب قوسین سمجھیں
فتح محمد ناسوت ملکوت منزل ابرو یار دے عین تھی عین سمجھیں

ز۔ زرد ہوندا رنگ عاشقاں دا سینے عشق دا داغ گل لال وانگوں
گاہندی عشق دے لین معشوق تائیں مار عشق تھیں کھان بلال وانگوں
زلف عشق دی پاگل ہار پھردے گاہک عشق پھرن دلال وانگوں
فتح محمد رہی قید صندوق سسی پنجرا عشق دا مچھی دے جال وانگوں

س۔ سمجھ محبوب دا مُکھ کعبہ خاک پیراں دی میں سُرمہ پانونی ہاں
ابرو دِسدا بیت معمور کعبہ مُکھ ویکھ کے سیس نوانونی ہاں
کراں گِرد طواف پتنگ واہنگوں زلفاں تیریاں دا ابرقعہ پانونی ہاں
فتح محمدؐ تیری دامن ہیٹھ ہر دم نِت اپنی جان چھپانونی ہاں

ش۔ شرع شریف دا تاج سر تے چہرا چمکدا جین مہتاب دا جی
سورج واہنگ رُخسار چمکار مارے جیویں رنگ ہے گل گلاب دا جی
نافے واہنگ کستوری دے دُور کھلی بیٹھے جا مینخانے شراب دے جی
فتح محمدؐ شراب دے مٹ جاری کاسے بھرے شراب کباب دا جی

ص۔ صبر نہ آوندا عاشقاں نوں معشوق تے ہووے مشتاق جھیڑے
عاشق کدی معشوق تھیں ہٹ دے نہ ہووے روز میثاق دے کساک جھیڑے
عقد جنہاں دا عشق دے نال ہویا ٹٹدے کدی نہ عشق دے واق جھیڑے
فتح محمدؐ کی دین جواب ربّ نوں ہووے عشق جناب دے عاق جھیڑے

ض۔ ضرب لگی سینے عشق والی سڑ کے جان ہوئی واہنگوں کولیاں دے
بھٹھی عشق دی مار دی جوش سینے بھجی جان میری واہنگ چھولیاں دے
یوسف نبیؑ نے شیخ صنعان جیسے وکے عشق پچھے واہنگوں گولیاں دے
فتح محمدؐ سستا عشق نہیں ملیا عاشق کرن خرید سنگ تولیاں دے

ط۔ طرف محبوب دی اُٹھ چلاں جتھے وا مد ینے دی آلونڈی آ
پھرے صبح تے شام نہ بند ہوندی نِت نِت پیغام لے آلونڈی آ
کدی ماگم جاندی کدی گئیاں جاندی کدی لال لوں آ سو باوندی آ
فتح محمدؐ چل لال دربار سوہنے جتھے والتوحید دی آلونڈی آ

ظ۔ ظلم دی تیز تلوار ننگی رکھ سجناں وچ میان کرے
قیدی عشق دی عمر سنزا لمبی سُکے بدن دی رت دھیان کرے
بدھے عشق دے نال زنجیر جھڑے تلے تولیاں نال میزان کرے
فتح محمدؐ چھٹے قیدی عشق دے نہ کدی نال معشوق زبان کرے

ع۔ عشق جیسی کوئی مرض ناہیں کیتا مار کے بہت لاچار میاں
داروں خطا نہ کرے طبیب کوئی بھا نویں ہون حکیم ہزار میاں
شربت کافی ہے اک دیدار تیرا ہووے دیکھ کے دور آزار میاں
فتح محمدؐ حکیم اس مرض والا ماہی وسدا ہے سوہنا لار میاں

غ۔ غماں نے جان لاچار کیتی دُکھ لکھ نہ سُکھ نصیب مینوں
سڑی جان فراق دی اگ اندر ملیا فائدہ ایہہ عجیب مینوں
نیڑے جان ہُن باہجہ دیدار تیرے پچھے کوئی نہ آن طبیب مینوں
فتح محمدؐ وچھوڑے نے جان لُٹی کر گیا ہُن موت قریب مینوں

ف۔ فجر دے وقت سویر پہلو کریئے اُٹھ کے یاد خدا سر گی
کُکڑ دین بانگاں بارو بار کردے غافل ہو نہ کریں قضا سر گی
قُمِ اللّیلَ حکم قرآن اندر اگے رب دے سیس نوا سر گی
فتح محمدؐ سر رکھ سجود اندر اگے رب دے منگ دُعا سر گی

ق۔ قلعے قلبوت دے وچ رہندے چار بادشاہ حکم ران ڈٹھے
اُسے شہر دے وچ وزیر چارے شوکت شان دے وچ مکان ڈٹھے
چارے چور بھی شہر دے گرد پھر دے آپو اپنے وچ دھیان ڈٹھے
فتح محمدؐ بلبل کردی سیر گل دا بھنور پھل دے مگر روان ڈٹھے

ک۔ کالڑی کملی والیا جی طرف عاصیاں موڑ مہار ماہیا
روندے نین میرے کرن رات زاری تیرے دیکھنے دی انتظار ماہیا
میری جان گھولی تیرے باہجھ ڈولی لیویں عاصیاں دی آ کے سار ماہیا
فتح محمدؐ عذاب وچ جان تڑفے اکوار آ دے دیدار ماہیا

ل۔ لاچار بیڑی چلدی نوں جھب تیرے سمندروں پار ہوواں
تیرے دید کارن انتظار بیٹھی حاضر آمیں تیرے دربار ہوواں
دیکھاں باغ یثرب روضہ پاک سوہنا پاواں دید منظور سرکار ہوواں
فتح محمدؐ نوں سکدیاں عمر گذری روضے تیرے توں جان نثار ہوواں

م۔ مڑی بہار لیساکھ والی بولن قمریاں نال ادا سوہنے
بولن بلبلاں باغ دے گل پھلے آ و سیر کریئے نال چاسوہنے
ہدہداں دے سر تے تاج چمکن سر بلبلاں سرو پاسو ہنے
فتح محمد کھا نعمتاں شکر کر دے بولن رب دی حمد ثنا سوہنے

ن نال گمانیاں نیوں لایا وسن دور سوہنے پتہ دسدے نہ
دیکھے سکھ تے جھولڑے دکھ پائے روندے نین میرے کدی ہسدے نہ
جھات حسن دی سامنے دس جاندے جیکر رات آساڈ ڑٹی سدے نہ
فتح محمد سیمرغ تے ہور پنکھی تندیاں کچیاں دے وچ پھسدے نہ

و۔ واسطا رب دا اڈ کاواں جاویں دیس جہڑے میری جان وسدا
دن رات ڈولے نت جان میری ہور لوگ سارا آبادان وسدا
تیرے ہجر تھیں رات نہ نیند آوے میرے بھا دا نہیں جہان وسدا
فتح محمد ہن عید بعید ہوئی، باہجوں یار نہ کوئی وچہ جان وسدا

ہ ہر پاسے تیری ذات ربی ہر جائی ہے صفت صفات تیری
ملکاں ساریاں دا مالک ملک توں جی جدھر دیکھدی ہاں اکو ذات تیری
صفتاں تیریاں دا کوئی انت ناہی جھلی موسیٰؑ جئے نبی نہ جھات تیری
فتح محمد کی صفت بیان کرئے ملکے صفت ناہی دن رات تیری

لا۔ لد جاناں اِس جگ وچوں مہمان اِتھے دِن رات دے ہاں
اصلی وطن نوں چھوڑ بے وطن ہوئے مارے ہوئے تے نفس کمذات دے ہاں
غافل ہوئیکے عمر گذار دتی بیٹھے رکھ اُمید نجات دی ہاں
فتح محمد لا تقنطو آس دلدی اُمیدوار اسیں اس آیات دے ہاں

ء آئیکے سجناں مل مینوں اکوار آ کے ملاقات کر جا
تڑفے جان میری تیرے دید کارن مُنہ دس کے تے ملاقات کر جا
سیاہ آئید اکجھ وساہ ناہیں ملاقات آ کے دِن رات کر جا
فتح محمد گھیری دکھاں جان میری آ کے درداں تھیں جان نجات کر جا

ی۔ یاریاں لاں سُکھلیاں نی سولی واہنگ منصور منظور کریئے
جان یار نوں دین تھیں رہیکئے نہ سِر منگے تے حاضر حضور کریئے
قاعدہ عشق دا سِکھ پتنگ کولوں جان جال کے واہنگ منور کریئے
فتح محمد جو وچہ رضا راضی عاشق ہوئیکے خودی نوں دُور کریئے

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

سی حرفی

الف اللہ نوں حمد ثنا پہلوں پالنہار جو رب رحمان میاں
لکھ وار درود رسولؐ اُتے جس نے بھیجیا رب قرآن میاں
چار یار رسول مقبولؐ دے جو اعلےٰ اک تھیں اک دا شان میاں
فتح محمد بغداد دا پیر سوراں جہڑا عاصیاں دا نگہبان میاں

ب بُت دیاں لوٹیاں تنج ہوسن عزرائیلؑ جاں روح لے جاوسی آ
تیرے مال اُتے قابض ہون وارث عورت غیراں نوں مُکھ دکھاوسی آ
جہڑے حُسن دا مال گمان تینوں خاک قبر دی ہڈیاں کھاوسی آ
فتح محمد کھا جان گے ماس کیڑے پہلے نیکی یا بدی رہ جاوسی آ

ت تدھ دا فضل درکار مینوں جدوں جان کڈھے عزرائیلؑ میری
وقت سکرات الموت احسان ہووے حالت ہووے نہ بہت علیل میری
کلمہ پاک رسولؐ دا یاد آوے صورت ہووے نہ ایہہ تبدیل میری
فتح محمد شیطان رہے دُور اُس دن مدد کرے خود رب جلیل میری

ث ثابتی نال توں ویکھ جانی کہڑی جادے وچہ مکان تیرا
کہڑی چیز تھیں آراستہ بُت ہویا جدوں نہ سی نام و نشان تیرا
اکھیں تکدیاں ساتھ لدا بیٹھوں اجاں سمجھدا نی ایہہ گمان تیرا
فتح محمد شیطان ہے نت دشمن ظالم کردا رہے زیان تیرا

ج جان جاں بت تھیں جدا ہوسی جاسی نال فراق دے نیر میاں
اکھیں تکن نہ پشمن تے ویکھن گے جدوں آوسی وقت آخیر میاں
رت سب وجود دی سُک جاسی ہو جاوسی خشک سریر میاں
فتح محمد نہ زور کوئی ماں پیاں دا ساتھ جاہن نہ بھین تے ویر میاں

ح حال تھیں بہت بے حال ہوسیں ملک الموت جاں شکل دکھاوسی آ
چھوڑ زور نوں بہت بے زور ہوسیں طاقت سب وجود دی جاوسی آ
اکھیں وچہ پہچان نہ ذرا رہسی روح بت تھیں وداع فرماوسی آ
فتح محمد ہزار افسوس کرسیں مکھی واہنگ ہتھ وقت نہ آوسی آ

خ خشک حواس ہو جان سارے عزرائیل جاں آن دنبال ہوسی
جان بیلنے بانگ نپیڑیسی اُس ویلڑے پیاس کمال ہوسی
ہیبت ناک جاں شکل دکھاوسی آپناں عمل بغیر کجھ نہ نال ہوسی
فتح محمد ساتھی غم خوار تیرا ناہی زن فرزند تے مال ہوسی

د دخل جاں لین گے تدھ کولوں اُنہاں اپنا حکم چلاوناں ہیں
کر دین گے جھٹ معذول تینوں اُنہاں اپنا حکم سناوناں ہیں
تیرا سب قانون منسوخ ہوسی عالم برزخ دے وچہ توں جاوناں ہیں
فتح محمدؐ ہے اُس مکان جانا جتھوں پرت کے پھیر نہ آوناں ہیں

ذ ذرا نہ وہم خیال تینوں اک روز جہان نوں چھڈناں ئیں
لمی رکھ امید نہ زندگی دی کاہنوں محل تے ماڑیاں اُڈناں ئیں
نال جنہاں دے لاڈ پیار تیرا خالی ہتھ تینوں گھروں کڈھنائیں
فتح محمدؐ نہ حسن گمان رہسی تیرے ماس نوں کیڑیاں وڈنائیں

ر روح جان بدن تھیں جدا ہوسی اُڈ جاوسی طرف آسمان میاں
کول بیٹھ کے رون گے خویش سارے کرن غسل دا پھر سامان میاں
تختہ رکھ کے پھر نہاون گے غسل دین تے کفن پہنان میاں
فتح محمدؐ لے جان گے چک منجی جنازہ پڑھ تے گور لکان میاں

ز زور نوں چھوڑ بے زور ہوسیں سُنسے کوئی بھی نہ فریاد تیری
قبر گھُٹ کے ہڈیاں چور کرسی کرے کوئی نہ پھر امداد تیری
رو رو کے گھت سیں شور اُتھے کرسی کون آ کے پھر داد تیری
فتح محمدؐ نبی کریم باہجوں کرسی کون آ کے اُتھے یاد تیری

س سب قبیلڑے بھین بھائی کر کے دفن تینوں گھر آنون گے
کئیں ستیاں سال بھی گذر جاسن پھیرا یار آشناتہ پانون گے
لمی نیند آرام دے نال سو دیں صور پھونک کے پھر جگاونن گے
فتح محمد جو وعدہ رب کیتا تینوں اُس دی طرف بلاون گے

ش شرع اسلام دی بات پچھین وچہ قبر دے منکر نکیر میاں
بند اکس داہیں کہڑا نبی تیرا' دسیں سوچ کے نال ضمیر میاں
واحد اک ہے ذات خدائے اکبر کلمہ نبی دا پڑھاں اخیر میاں
فتح محمد تاں چھٹسی جان اُتھے مدد کرے جے رب نصیر میاں

ص صبر کر بنھ کے بھین بھائی تینوں کرن گے یاد نہ پھر میاں
ونڈ لین کے مال اسباب تیرا تینوں عمل بدین گے گھیر میاں
وچ قبر دے روشنی مول ناہیں دسے تدھ نوں قبر اندھیر میاں
فتح محمد ناہی ہووسی ساتھ کوئی عملاں تیریاں دی اُتھے دید میاں

بسم اللہ الرحمن الرحیم

کلام میاں فتح محمد درد الوی

الف:- اک گل پچھاں میں شاناں کولوں، دسو تارے ستارے دے ڈال کتنے
دوجی گل میں پچھدا شاناں کولوں، دسو بنی دے بدن دے بال کتنے
تیجی گل پچھاں ایہہ شاناں کولوں، دسو جنتی درختاں دے ڈال کتنے
فتح محمد ایہہ پچھاں گل چوتھی - دسو قیامت نوں رہ گئے نے سال کتنے

ب:- باغ ساڈا اج ویران ہویا - مالی باغ دے پھل توڑ چلے
جنہاں بوٹیاں دی پیتھی عمر راکھی - انہوں بوٹیاں نوں اج چھوڑ چلے
اساں حق دے راہ وچ جان دیتی - کوڑی دنیا ~~نوں اج چھوڑ چلے~~ نوں مکھ موڑ چلے
فتح محمد پیو ر دا پور بھر کے - دھلم ہار کے لڑی وچ پرو کے چلے

ج:- جنج والی اک ڈھوک ڈٹھی، اتھے کھنڈ یاوڑ جہان کولوں
دن رات منجیاں اتھے رہن اڈیاں - رہیا جائے نہ کسے جوان کولوں
بے نماز بندے اتھے رہن راضی - رہیا جائے نہ کسے مسلمان کولوں
فتح محمد میں اج پناہ منگاں - رب رکھے ایس کھنڈ شیطان کولوں

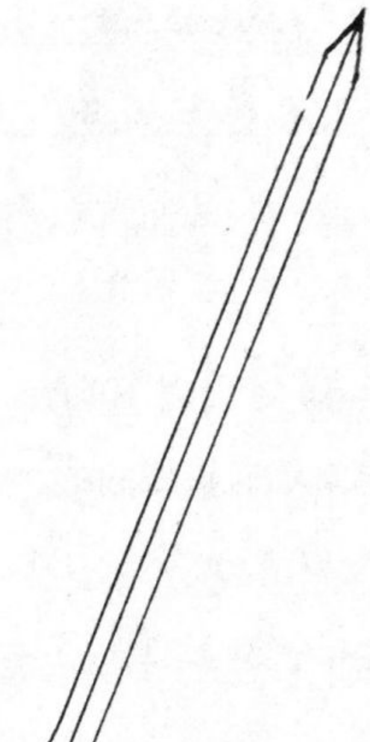
الف:- اک اللہ اک نبی میرو - کروں بندگی ہور جنجال کوئی نی
پنج ست نگر دو اک عیسیٰ میناں - ایس توں ود سجنوں منتو مال کوئی نی
ترمیں ١٥ نال ڈڈاں اندر - خرچ ہولو میاں پورو سال کوئی نی
فتح محمد نی بلجتی بیل باجھوں - جس نال حال نا بیٹھی اس مٹو حال کوئی نی

95 96 88 63 43 محمد یونس

ج) دلوں محبوب نے لُٹ لئیاں - سُولی چاڑھ کے عشق دی گانڈھ میاں
پُچھے رُت زلیخا نے عشق پیچھے - خوب چاڑھ دے شیخ محبجان میاں
سوہنی ڈُب موئی پیچھے عشق دے جی - مہیوال نہ لگی اودی سار میاں
شیخ محمد نے جان قربان کیتی - جدوں سُنیا شہی للار دا ناں میاں

جس کو سنگ کریئے اُس کے ناں مریئے وقت نزع توڑی کو نوں ہاریئے نہ
فتح محمد کو شعر ہُوہ عشق آگو میرو گوجرو بول لبا رہیئے نہ

فتح محمد دربالوی مرحوم

گوجری کلام

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

سی حرفی

الف۔ اگ برہوں سینے لگ اُٹھی تیرے باہجہ ہوں بہت بےحال ہیرے
تیری سِک ہمیش رہے دل اندر آکے تک جائیے میرو حال ہیرے
ساڑے اگ جدائی گی نِت مِناں ہوؤ یک کلیجڑو لال ہیرے
فتح محمد اک وار آکے مل جائیے تکوں راہ تیرا ہر سال ہیرے

ب۔ باہجہ تیرے دِسے کجھ نائیں کیا سینے جدائی نے سل رانجھا
کیوں آن تے جان بھی چھوڑ دِتو کوئی خط تے لکھ کے گھل رانجھا
مُنہ دس جاہیے اک وار آکے کراں بیس کے دکھاں گی گل رانجھا
فتح محمد حیران دیدار باہجوں تکوں راہ تیرا پل پل رانجھا

ت۔ تکوں ہمیش ہوں راہ تیرا مُنہ دس مِنتاں اک وار ہیرے
ہور لوک سارو سُکھاں نال وسے کیو دکھاں نے ہوں لاچار ہیرے
گھولوں باپ مائی نالے بہن بھائی تیرو سب تیں ودھ پیار ہیرے
فتح محمد جدائی وچ جان تڑفے اکوار دے جیا دیدار ہیرے

ث۔ ثابتی رہیو نہ عقل میرو لگا آن جدائی گا تیر رانجھا
بسمل نیم بسمل میری جان تڑفے رہیو قایم نہ عقل سر ریڑ رانجھا
تکوں راہ ہمیش دن، رات تیرا ہوئی جان لاچار زہیر رانجھا
فتح محمد تصویر اکسیر تیری دسے میناں توں بدر منیر رانجھا

ج جٹی ہے جھنگ سیاں گی توں کھیڑاں نال تیرو ہے کے ساک ہیرئے
جاں کُن قانون گو قول ہوؤ میرے نال ہوا تیرا واق ہیرئے
کراماً کاتبین دو ہیں شاہد میرا ہوؤ عقد جاں روز میثاق ہیرے
فتح محمد ہزارہ تیں جھنگ آیو تاہیں سدیو ہوں تیرو چاک ہیرئے

ح۔ حال تے ہوں بحال ہوئی تکوں راہ تیرا صبح شام رانجھا
قلب طلب اندر پریشان تڑفے تیرے یا ہجہ نہ نیند آرام رانجھا
نت تیری جدائی گا سل سینے دِسّے جگ اندھیر تمام رانجھا
فتح محمد اقرار توں ہار سوں نہیں گولی نت تیری بناں دام رانجھا

خ۔ خوف خدا گو کراڑتے دیئے رب نا کے جواب ہیرے
کن پاڑ کے تے جوگی ہوں بنیو پیو مگر جاں عشق قصاب ہیرے
قول توڑ نہ ہار اقرار کر کے محشر رب تیں لے ثواب ہیرے
فتح محمد غلام ہمیش تیرو جائیے سٹ نہ مثل حباب ہیرے

ح حکم تیرو گھر بار تیرو میری جان قربان لسار یئے نہ
ہتھ بدھ کے دیئے سلام میرو مہیساں کول آپے بھالویں چار یئے نہ
جس کو سنگ کریئے اُس کے نال مریئے وقت نزع توڑی کو نوں ہاریئے نہ
فتح محمد کو شعر یوہ عشق آلو میرو گو جرو لول لسار یئے نہ

ر رہ جایئے ایک رات میرے روٹی دیوں کی آپ پکا رانجھا
ددھ کاڑھ کے دیئے غلام تیری نالے پلنگ بھی دیوں کی ڈاہ رانجھا
پیر دھو کے کروں گی مالش آپے نالے بستر بھی دیوں بچھا رانجھا
فتح محمد ہزارہ ناٹر چلیو سنگ چلوں گی بھار اُٹھا رانجھا

ک کت چلیو ذرا بیس اتے کائے گل کراں اجوں جایئے نہ
جیکر ٹُر چلیو فی ایمان اللہ اسے پر مناں بھی دلوں بھلایئے نہ
ہفتہ وار سجناں خط لکھ دیئے تیری مہربانی آپ آیئے نہ
فتح محمد سڑیو عشق اگ اندر سڑ تاں دلاں ناموں تپایئے نہ

م- مار دیتی تِناں جمتی نا یا تے سٹی وِچ اُجاڑ دھئے
دیتی اپنا دودھ نہ مول تِناں گونی زہر گی ہوں دیتی چانڈھ دھئے
یا سٹی وِچ دریالے کے تِناں پالتی نہ سنگ لاڈ دھئے
فتح محمد نہ یاہ ایسی دھی جمے پوے جگ ماں نہ بگاڑ دھئے

ن- نکاح میرو رانجھا ناں ہوُوا جاں اک خُدا تھی ذات مائے
اجاں زمین آسمان بنیاد نہ تھی نہ دیہنہ تھوتے نہ رات مائے
نہ لوح محفوظ نہ عرش کُرسی نہ صوم تے نہ صلوات مائے
فتح محمد تھو آپ خُدا پہلے رانجو تھو موجود حیات مائے

و- وعدو میرو ہے ناں تیرے سدو رہوں گی وِچ حضور رانجھا
شربت آب حیات نہ لوڑ مِناں تیرو دید ہے اک منظور رانجھا
رات وصل گی لَیلَۃُ القدر جیسی موسیٰ واہنگ معراج کوہ طور رانجھا
فتح محمد جدائی نے سار ہستی نِت سولی ہے واہنگ منصور رانجھا

ھ- ہیراں ستاراں گو ہار گھلوں باراں دلیوں گو مہر ماں لعل ہیرے
چھلا کناں ماں پو گے سٹھ گھلئے سچور کھیے سر رومال ہیرے
تیراں چوڑی بنا گے دیوں تِناں نا تے ریشمی دلیوں گو شال ہیرے
فتح محمد ہزارہ توں سور ہیے رانجو نِت چارے تیرو مال ہیرے

ل۔ لا جاموں نہا دھو کے تے موہنڈے رکھ لیئے تلوار رانجھا
سہرو پھلاں گو بنھ گے سر اپنے نالے بنھ لے سر دستار رانجھا
سیر موا کھاں ماں لاگے چل اڑیا اوپر گھوڑا گے ہو سوار رانجھا
فتح محمد کہار لئیں چا ڈولی لاگ دیاں گا بیشمار رانجھا

الف۔ اج ہزارے جے ٹر چلاں دیکھاں چل گے تے گل گلزار ہیرے
کیو بھابیاں نے اج یاد مناں پکا ہوویں گا انب انار ہیرے
کھاتیں ہووینگی قمری کڈ دانہ ہووینگی بولتی بنھ قطار ہیرے
فتح محمد لبسا کھ بہار ہووینگی پنکھی بولتا ہووییں گا ہزار ہیرے

ی۔ یمن ہزارو تے جھنگ ساری ہند سندھ بھی تیری جاگیر رانجھا
عرب عجم تے شام ولایت ساری نالے ہیر بھی تیری جاگیر رانجھا
دلی کانگڑو ملک پنجاب ساری سنے ہیر کشمیر جاگیر رانجھا
فتح محمد جہان غلام سارو سنے ہیر ہر ملک جاگیر رانجھا

محمد یونس میاں فتح محمد کا
9596886343 لوٹا